

EL LLENGUATGE

La calor de l'estiu

Comentant, ahir, la diferència entre real i reial vam fer observar que una tendència del llenguatge popular solia preferir, al segon d'aquest dos adjectius, el conjunt del rei, en un exemple com ara el palau del rei (en lloc de el palau reial). I vam dir que aquesta tendència era extensiva a molts casos més, és a dir, no circumscrita a aquest cas concret sinó de caràcter més general en la nostra llengua. Potser val la pena, ara, de veure altres exemples que confirmin aquest caràcter.

Aquesta tendència, doncs, afecta certs adjectius derivats de noms, els quals adjectius poden ésser substituïts, amb el mateix valor, pel nom primitiu corresponent precedit per la preposició de, i amb article o sense. Una cançó de Nadal equival a una cançó nadalenca, però creiem poder afirmar que de totes dues expressions la primera és la més popular. Anàlogament, la calor de l'estiu equival a la calor estiuenca. I, encara, poden acabar d'abonar aquesta tendència de la llengua popular els adjectius bosca, muntanyenc, costaner, ciutadà, hivernenc, abrilenc, mestriol i ventós, que són derivats, respectivament, dels substantius bosc, muntanya, costa, ciutat, river, abril, mestre i vent. L'ús d'aquest adjectius en els exemples que ara direm és perfectament vàlid, lícit i correcte. Però cal considerar, tanmateix, la possibilitat —potser en alguns casos preferible— de prescindir-ne, tal com ara fem en els exemples que hem promès i que, efectiva-ment, indiquem: floretes del bosc, gent de muntanya, els pobles de la costa, vida de ciutat, les glaçades de l'hivern, una diada d'abril, mà de mestre i una tarde de vent.

ALBERT JANE